

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
7 Уп 47/18
Дана 25.02.2021. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петковић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца АА из ..., ББ из ..., ..., ВВ из ..., ..., ГГ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Б. Лазаревић, адвокат из Београда, Хиландарска број 14, за понављање судског поступка окончаног пресудом број 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, у правној ствари враћања имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 25.02.2021. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Управног суда број 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, одбијена је тужба у односу на тужиоце АА из ..., ББ из ..., ..., и ВВ из ..., ..., док је тужба одбачена у односу на тужиљу ГГ из ..., изјављена ради поништаја закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, број: 46-042770/2014 од 15.01.2014. године. Ожалбеним закључком одбачен је као неуредан захтев АА из ..., ББ из ..., ..., ВВ из ..., ..., заведен под бројем: 46-042770/2014, са јединственим власничким бројем ВЛ ..., за враћање одузете имовине, односно обештећење и то куће, дворишта и њиве у ..., у Ул. ..., на катастарској парцели .../... КО ..., бившег власника ДД, бившег из

У тужби за понављање поступка, која је предата Управном суду 22.06.2018. године, а допуњења поднеском насловљеним као "тужба за понављање поступка" од 05.04.2019. године и поднеском од 23.11.2020. године, тужиоци наводе да је изјављују у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, због тога што су у могућности да употребе нови доказ, а то је решење Уставног суда број Уж-1940/17 од 24.05.2018. године. Сматрају да су испуњени услови за понављање поступка, јер је тужба поднета у законском року, унутар рока од 30 дана од дана доношења решења од 24.05.2018. године. Наводе да је апсолутно неосновано и

неразумљиво поступање Управног суда у поступку 20 У 2604/15, јер се у конкретном случају ради о тешким повредама основних права тужилаца, имајући у виду да су током читавог судског поступка наглашавали да су тужиоци веома стари људи, да имају преко осамдесет година, те да инсистирају да суд води рачуна о реалности будућег временског трајања могућег уживања права, које траже да им се признају, нарочито афекциони значај резултата спора за њих. Међутим, суд се оглушио на све наведено, пошто је и поред многобројних ургенција пуномоћника тужилаца да поступа и оконча предметни судски поступак, поступак неразумно дуго трајао. Све то је било противно основном принципу правичности суђења у управном спору, предвиђеним чланом 2. Закона о управним споровима, по ком у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи. Истиче да према Европској конвенцији о заштити људских права и основних слобода из 1950. године, уз додатне протоколе коју је 2003. године ратификовала тадашња заједница Србије и Црне Горе, чији је сукцесор садашња Србија, као самостална и независна држава, свако у току одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или у кривичној оптизби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. У складу са овим, Устав Републике Србије из 2006. године утврђује међу нормама о људским правима и слободама и право на правично суђење (члан 32.) Начелна одредба члана 2. Закона о управним споровима разлаже начело правичности суђења у правном спору на три повезане компоненте. Даље указује да постоји могућност подношења уставне жалбе Уставном суду-против управних и других појединчаних аката из службених радњи, којима се повређују или ускраћују основна људска и мањинска права и слободе зајамчене Уставом, "ако су исцрпљена и нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту (члан 170. Устава Републике Србије). Међутим, када су у питању управне ствари, према ставу Уставног суда Србије, који је утемељен на тексту претходног Закона о управним споровима, "доношењем одлуке по тужби, као у конкретном случају, сматраће се да је исцрпљено последње правно средство пре изјављивања уставне жалбе". У смислу горе наведеног, захтев из члана 49. Закона о управним споровима се не може квалификовати као делотворни правни лек у управном спору који претходи уставној жалби. Позивајући се на члан 13. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, истиче да делотворност расположивог правног пута значи да се подносиоцу осигура разуман изглед на успех. Имајући у виду природу захтева као ванредног правног средства по важећем Закону о управним споровима, законско наређење да Врховни касациони суд одлучује по захтеву на јавној седници, а нарочито стриктно тумачећи одредбу става 3. члана 49. истог закона, подносилац захтева не може да се позива на чињеничну грешку у раду Управног суда, а ни Врховног касационог суда (који одлучује у границама захтева, члан 54.), јер такав тип евентуалне правне грешке не би могао да се провери. Позиција и законски пројектовани капацитети надлежности Врховног касационог суда у управном спору не подразумевају дубље непосредно чињенично залажење у суштину ни судског, а још мање управног одлучивања Управног суда, у конкретном случају. Због свега наведеног, сасвим је јасно да се нарочито у овом конкретном случају улагање захтева за ванредно преиспитивање судске одлуке Врховном касационом суду, никако не може квалификовати као делотворни правни лек. У прилог наведеном иде и став 3. члана 43. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, где је прописано да није допуштена

жалба против закључка о одбацивању захтева, као неуредног, већ се одмах може покренути управни спор. Одлука Уставног суда, због које се тражи понављање поступка, који је и поред свих напред наведених разлога одбацио уставну жалбу само због тога што подносилац уставне жалбе, овде тужиоци, пре обраћања Уставном суду нису изјавили горе наведени захтев за преиспитивање судске одлуке Врховном касационом суду, представља, у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, нову чињеницу на основу које би спор био повољније решен за тужиоце, да је та чињеница-неправилно и незаконито одбацивањем уставне жалбе, била изнета и употребљена у ранијем судском поступку. Како суд није одржао усмену јавну расправу, није ни сам испитивао чињенице утврђене у управном поступку, па и стога тужиоци сматрају да се улагање захтева за ванредно преиспитивање судске одлуке Врховног касационом суду никако не може квалификовати као делотворни правни лек, пошто свакако Врховни касациони суд тек не би утврђивао чињенице, па се због скраћена времена читавог овог поступка, враћања имовине, а нарочито због старости тужилаца, одмах уложила уставна жалба. Да су тужиоци знали да Уставни суд неће остварити њихова законита и легитимна права, већ би у самом судском поступку инсистирали на примени члана 33. ст. 1. и 3. Закона о управним споровима, по коме у управном спору суд решава на основу утврђених чињеница на усменој главној расправи, коју у конкретном случају није одржао, па је стога одлучне чињенице погрешно и непотпуно утврдио, са напоменом да суд није поштовао ни став 3. горе наведеног прописа, пошто није посебно навео разлоге због којих није одржао главну расправу. Поднеском насловљеним као "тужба за понављање поступка" од 05.04.2019. године, тужиоци су тражили понављање поступка из законског разлога прописаног у члану 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а као нову чињеницу су навели пресуду Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године, којим је уважена тужба трећег наследника једног истог оставиоца и поништен је закључак Агенције за реституцију - Подручне јединице Београд број: 46042564/14 од 15.01.2015. године, и предмет враћен том органу на поновно одлучивање. На основу свега, тужиоци предлажу да суд на основу члана 62. став 1. и члана 63. Закона о управним споровима, доносе пресуду којом ће уважити тужбу за понављање поступка, дозволити понављање поступка завршено правноснажном пресудом Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, а затим да у целости укине пресуду Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године и укине закључак Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд број: 46042770/2014 од 15.01.2015. године, а предмет врати том органу на поновно одлучивање.

Решењем Уставног суда Уж 1940/2017 од 17.04.2018. године је одбачена уставна жалбу ББ, ВВ и ГГ, изјављена против пресуде Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, због повреде права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и права на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. устава, јер подносиоци уставне жалбе пре обраћања Уставном суду, нису изјавили правно средство које им је стајало на располагању за заштиту својих права у редовном поступку, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07 ... 103/15). Ово стога што су подносиоци уставне жалбе, сагласно одредби члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, имали право да против пресуде Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године изјаве Врховном касационом суду ванредни правни лек - захтев за преиспитивање судске одлуке, с обзиром на то да

је у конкретном случају у управном поступку била искључена жалба.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе за понављање поступка, Управни суд је нашао да тужбу треба одбацити, јер тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка.

Одредбом члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09) прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда, поновити по тужби странке, ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази, били изнети или употребљени у ранијем судском поступку.

Одредбом члана 59. истог закона прописано је да се у тужби за понављање поступка мора нарочито навести судска одлука донета у поступку чије се понављање тражи; законски разлог понављања (члан 56) и докази, односно околности које чине вероватним постојање тог основа; околности из којих произлази да је тужба поднета у законском року и чиме се то доказује; у ком правцу и у ком обиму се предлаже измена судске одлуке донете у поступку чије се понављање тражи.

Одредбом члана 60. истог закона прописано је да ће суд решењем одбацити тужбу за понављање поступка, ако утврди да је тужбу поднело неовлашћено лице и да је тужба неблаговремена, или да странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

По оцени Управног суда, тужиоци нису учинили вероватним постојање законског основа за понављање поступка, с обзиром да у тужби нису навели ниједну нову чињеницу нити нови доказ који има у виду члан 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а који се односи на чињенично стање које је утврђено у управном спору. Разлог за понављање судског поступка из поменутог члана странка може користити само када је суд сам утврђивао чињенично стање и на подлози тако утврђеног чињеничног стања решио управни спор. Међутим, како суд није сам утврђивао чињенично стање, већ је управни спор решио на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, као што је био случај у овој управној ствари, у поступку чије се понављање тражи, нове чињенице и нови докази се не могу користити као разлог за понављање управно-судског поступка, већ могу бити разлог за понављање управног поступка код органа чијим је управним актом окончан управни поступак.

Са друге стране, нове чињенице као разлог за понављање поступка су чињенице које су постојале и у време вођења судског поступка у коме је управни спор окончан, али се за њих није знало, већ је до сазнања о њима дошло тек по окончању управно-судског поступка. Чињенице које су настале тек по окончању управно-судског поступка не могу бити разлог за понављање поступка у смислу тачке 1. става 1. члана 56. Закона о управним споровима, као што је то случај у овој управној ствари, с обзиром да је решење Уставног суда Уж 1940/2017 од 17.04.2018. године, којим је одбачена уствана жалба подносилаца, овде тужилаца, донето након окончања овог

управног спора, доношењем пресуде Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године.

Без утицају су наводи у тужби за понављање поступка, указивањем на пресуду Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године као новог доказа, јер ови наводи не могу довести до другачије одлуке у овој управно правној ствари, с обзиром да је и овај доказ донет након окончања управног спора. Исто тако, без утицају су и наводи тужбе, којима се указује на повреду права на суђење у разумном року, с обзиром да то не може бити предмет овог поступка.

Имајући у виду наведено, како тужиоци наводима тужбе и доказима достављеним уз тужбу нису учинили вероватним разлоге постојања законског основа за понављање управног-судског поступка, Управни суд је одлучио као у диспозитиву решења, применом одредбе члана 60. Закона о управним споровима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.02.2021. године, 7 Уп 47/18

Записничар
Елена Петковић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ